

சங்க இலக்கியத்தில் குமரி மலரணியாமை

Prof.THALINJAN Murugaiya University of Sorbonne, Paris, France M.A.,B.Ed (India) ;M.S.(Fin)Paris ;
M.S.(Linguistic)Paris,France

விருதாளர் ; தமிழக அரசின் 'மொழியியல்' விருதுபெற்றவர்

DOI [10.5281/zenodo.16537337](https://doi.org/10.5281/zenodo.16537337).

பண்டைத் தமிழ்க் கன்னி மலர்துடாள் என்பதும் , மலர் துடின் கன்னியாகாள்,ஒருவனைத் தன் மனதில் வைத்திருக்கிறாள் என்பதும் நம் பழஞ் சமுதாய வழக்கு. இக்கருத்து கற்றார்க்கு இன்று வியப்பாகவும் புரட்சியாகவும் , தோன்றும், தோன்றக்கூடும். இவ்வழக்கம் இந்நாள் தமிழகத்தில் இல்லாமையும் , இருக்க இயலாமையும் கண்டு பலர் மலைக்கவும் மலைப்பர். அதற்கு சான்றுகள் பல உண்டு சங்க இலக்கியத்தில்.

ஒரு கலித்தொகை பாடல் -107 முல்லை நிலத்து குமரியின் கவலையை விளக்குகிறது

பெய்பொ தறியாத்தன் கூழையுள் ஏதிலாள்
கைபுனை கன்னி முடித்தாளென்று யாய்கேட்பின்
செய்வதி லாகுமொ மற்று

இவள் கூழைக் கூந்தல் இது வரை மலர் துடி அறியாதது, ஒரு பூ மேல் ஆசைக்கொண்டு இவள் தானே துடிகொண்டாலும் அதுவே தவறாம். அயலான் கைதொட்டுத் தலையில் வைத்த கன்னிப் பூவந்து விழுந் தெனின் ஏறிட்டுப் பாராது எடுத்தெறிய வேண்டியதிருப்ப, என் மகள் அதனை விரும்பி முடித்துப் பொதிந்து கொண்டாளாயின், அக்குற்றம் பொறுக்க கூடியதோ என்றெல்லாம் தாய்

காரணத்தை அடுக்கி நினைத்து அடங்கா சினம் கொண்டால் என் செய்வென் என்று கலங்குகிறாள் முல்லைக் குமரி..

சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமூகத் தாய்க்கு தன் மகள் காதல் வயப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் , தன் தலை முடிக்குள் மறைத்து வைத்தப் பூ காட்டிக்கொடுத்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்த பிறகு தொழில் சமூகத் தாய்க்குத் தன் மகள் காதல் வயப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் புத்தகத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த கடிதம் காட்டிக்கொடுத்தது. அதனைதொடர்ந்த தொழில் நுட்ப சமூகத் தாய்க்கு தன் மகள் காதல் வயப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் தலையணைக்கு அடியில் மறைத்து வைத்த தொலைபேசிக் காட்டிக்கொடுத்தது. காலங்கள் மாறின ஆனால் காட்சிகள் மாறவில்லை. காதலுக்குத் தூதாக “பூ” ஒரு காலத்திலும் “கடிதம்” பிற்காலத்திலும் அதன் பிறகு வந்த காலத்தில்நுண்ணறிவுக் கைத்தொலைப்பேசியாக உருமாறியிருக்கிறது. சங்க இலக்கியம் தொட்டு இன்று வரை களவு வாழ்க்கைக்கான கருப்பொருள் மாறவில்லை. ஆனால் உரிபொருள்தான் மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இன்றுவரைக் களவு வாழ்க்கையின் முரண்பாட்டு நிலை தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையில் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது என்பதைக் கீழ் வரும் சங்கப் பாடல்விளக்குகிறது.

புல்லினத் தாய் மகன்துடி வந்ததோர்
முல்லை யொருகாமும் கண்ணியும் மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மன் தோழி யாய்
வெண்ணைய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா யாய்நாண
அன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

”[கலி.115]

இந்தப் பாடல் காதல் வயப்பட்ட ஒரு முல்லைக் குமரியின் வாக்குமூலம் இடைமகன் துடிய முல்லைத் தொடையையும் முல்லைச் சரத்தையும் புறத்தே தெரியாதபடி என் கூந்தலுக்கு உள்ளே வைத்து முடித்து வைத்து மறந்து உறங்கிவிட்டேன். மறுநாள் தலைவாரிமுடிக்க வெண்ணைத் தடவவே கூந்தல் விரிந்து உள்ளிருந்த பூ அன்னைக்கு முன்னே வீழ்ந்து என் காதல் வெளிப்பட்டது. அதைக் கண்டஎன் தாய் நாணிநாள், யாதும் வினவவில்லை, சினக்கவும் இல்லை.

அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நெருப்பைத் தொட்டவள் போல கை விதிர்விதிர்த்து அவ்விடத்தே நில்லாது போய்விட்டாள். பூவால் களவு வெளிப்பட்டு விட்டது. மேல் விளைவு யாதாகுமோ என்று நடுங்குகின்றாள் ஒரு களவு நங்கை.

இன்றைய தொழில் நுட்ப சமூகத்தில் காதல் கொண்ட மகள் தொலைப்பேசியில் இரவு நேரத்தில் படுக்கையில் பேசிக்கொண்டு இருந்தால் தாய்ப் படும் பாட்டிற்கு அளவே இல்லை எனலாம். தாய்க்குத் தெரிந்துவிட்டதே என்று காதல் வயப்பட்ட மகள் படும் கலக்கத்துக்கும் எல்லையே இல்லை எனலாம். சங்க இலக்கியத்தில் தன் மகளிடம் உள்ள பூவைப்பார்த்து பயந்து நடுங்கி தவித்த அதே தாய் தான் , இன்றைய தொழில் நுட்ப சமூகத்தில் தன் மகள் கையிலுள்ள தொலைபேசியைக் கண்டு மிரட்சி அடைந்து , நெருப்பைத் தொட்டவள் போல் துடிக்கின்றாள் என்றால் அது மிகையாகாது. தமிழர் இலக்கியம் ஒரு சமூக வரலாறு.அதற்கு முடிவு என்பது இல்லை. அது ஒரு தொடர்ச்சி என்பது மேலே குறிப்பிட்ட சங்க இலக்கிய பாடலும் இன்றைய வாழ்வியல் முறையும் நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது. அன்றையச் சங்கத் தாய் இன்று இருந்திருந்தால் , இன்றையத் தொழில்நுட்ப சமூகத்தின் தாயைப் பார்த்து அன்றைய என் நிலைதான் இன்றும் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மனதளவில் மாற்றம் ஏதுமில்லை என்று நினைத்து புன்னகைத்து இருப்பாளோ அல்லது அவள் நிலை கண்டு எள்ளி நகைத்திருப்பாளோ என்பதை தாய்மைக்குச் சொந்தக்காரர்களான பெண் வாசகர்களே முடிவு செய்வார்கள்.

இலக்கியத்தில் கூழைக்கூந்தல் என்பது இளங்குமரியின் தலைமுடி நீண்ட வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதில்லை , இன்னும் வளரவேண்டும் குறையுடையது. பூ முடித்தற்கு வேண்டும் கூந்தல் நீட்சி , மனைவிப் பருவத்தெ வளருமாதலின் , பூ அணியும் வழக்கம் திருமணம் தொடங்கி மேற்கொள்ளப்படுவது எனக்கொள்ளலாம். குமரிப்பருவத்து கூழைக்கூந்தலைச் செவிலியர் எண்ணைத் தடவி வாரிப் பின்னி விடுமளவே செய்வர். பின்னிய கூந்தலில் பூ அணிவதில்லை.

பின்னுவிட் டிருளிய ஐம்பால் [கலித்தொகை -59]

மண்ணி மாசற்ற நின்கூழை [கலித்தொகை-107]

பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலள் [அகம்-108]

கூந்தல் வாரி நுசப்பிவந் தோம்பிய நலம்புனை யுதவி அகம்-195
இனைய பாடலடிகள் குமரியர் கூந்தலின் ஒப்பனையில் பூ இல்லாமைக்குச்
சான்றுகளாம். கன்னியர் பூ அணிதல் ஆகாது என்று தமிழ்ச்சமுதாயம் கொண்ட
முறைக்குக் காரணம் என்னவெனில் , பூ பொலிவுடையது , கண்ணுக்கினியது ,
நட்பாடத்துணையாவது, கைக்கு அழகியது, மணம் பொதிந்தது ,மனத்தைக்
கிளறுவது, காதலுக்கு நாகரீகத் தூதாவது. அத்தகைய பெருச்சிறப்பு வாய்ந்தது ஒரு
சிறு பொருள் 'பூ'. ஆகையால் புவணையர் பூப்பெய்தியகுமரியர்.
கன்னிப்பெண்கள் மலர்களைப் போன்றவர்கள் என்பதை கீழ்வரும் குறுந்தொகை
பாடல் விளக்குவதைக் காணலாம்

கோடல் எதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையொ டிடைபட விரைஇ
ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போலெ
நறிய நல்லொள் மேனி
முறியினும் வாய்வது முயங்கற்கும் இனிதெ [குறுந் 32,] ,
வேங்கையும் காந்தளும் நாறி
ஆம்பல்மலரினும் தந்தண் ணியவளே[குறுந் 84]

காதற்கன்னி, முல்லையும் குவளையும் வேங்கையும் காந்தளும் ஆம்பலும்
போல்பவள் எனவும் , ஐம்மையும் நறுமையும் இனிமையும் தன்மையும் வாய்ந்த
மென்மையவள்ளனவும்,பூவாகவும் பூவின் தன்மையனவாகவும்
போற்றப்படுகின்றாள். இல்லக் குமரியர் பூச்சுடி மணம் பரப்பிப் பிறரைக்
கவரவேண்டும் என்பதில்லை. கவருதலும் கூடாது. அத்தகைய செய்புனைக்
கவர்ச்சி கற்பு நெறிக்கு ஒவ்வாது , காதல் நெறியை வளர்க்காது என்றெல்லாம்
தமிழ் மூதறிஞர்கள் கண்டனர் , குமரியர் புவணிதலைக் கண்டித்தனர் என்று
கொள்ள வேண்டும்.

குமரியர் புவணியும் உரிமையைத் திருமணநாள் முதல் பெறுகின்றனர்
என்பதனை ஐங்குறு நூறு பாடல் [296] -« பின்னிருங் கூந்தல் மலரணிந் தோயே »
தலைவன் கூந்தலைப் பின்னி மலர் அணிந்தான் என்று கூறாமல் , பின்னிய
கூந்தலில் மலரணிந்தான் என்று கூறுவதால் , கூந்தல் பின்னிய நிலை

‘குமரிக்கோலம்’ என்றும் பின்னிய கூந்தலில் மலரணிதல் ‘கற்புக்கோலம்’ என்றும் தெளிவாதல் காண்க. கூந்தலைத்தொட்டானுக்குக் குமரி உரிமையாகிறாள். « ஊற்றார்க்கு உரியர் பொற்றொடி மகளீர் » என்பது பழமொழி. இவள் « ஒலிமென் கூந்தல் உரியவாம் நினக்கெ » (குறுந் 225) « குறுந்தொடிமகளீர் நாறிருங் கூந்தற்கிழவர் » (புறம் 113) என்ற அடிகளால், கூந்தலுக்கு உரியவன் யாவன் அவன் கொழுநன், கணவன் என்ற மணவழக்குப் பெறப்படும். கூந்தலுக்கு உரியவன் என்றால், கூந்தலில் மலர் வேய்ந்து மணங்கொள்பவன் என்பது குறிப்பு.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏற்பட்ட இந்த தமிழ்ச் சமூக மரபு இன்றளவும் எள்ளளவும் வழுவாமல் நடைமுறையில் கடைபிடிப்பதை வாசகர்கள் அறிவீர்கள். தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண் பார்க்கும் படலத்தில் பூ வுடன் செல்லும் மணமகன் வீட்டார் மணப்பெண்ணை பிடித்துவிட்டால் மணமகனின் தாய் மணப்பெண்ணின் கூந்தலில் மலரணிந்து “இனி நீ என் வீட்டு மருமகள் ” என்று உரிமை கொண்டாடும் வழக்கத்தை இந்த நூற்றாண்டிலும் வழக்கில் உள்ளதை அறிவீர். இறுதியாக கவிஞர் கண்ணாதாசன் இயற்றிய « பூ முடிப்பாள் பூங்குழலி » என்ற பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது. தமிழர் மரபு எத்தனை நூற்றாண்டுகளைக் கடந்தாலும் அது தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

இன்றும், நாட்டாற் வழக்கில் பெண் பருவமடைந்துவிட்டாள் என்பதை “பூப்பெய்தினாள்” என்ற சொல் வழக்கு வலம் வருகிறது. அதனைப் ‘பூப்புனித நீராட்டு விழாவாக’ கொண்டாடப் படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பூப்பெய்யா மலர் அணியா கூழைக்கூந்தல். இங்கே பருவமடைந்த பெண்ணை ‘பூப்பெய்தால்’ அல்லது ‘பூப்படைந்தாள்’ என்று அழைக்கிறோம். இந்தச் சொல்லைப் பிரித்துப்பார்த்தால் பூவை அடைந்தாள் என்றால், பூ துடிக்கொள்ளக் கூடிய தகுதியான கற்பு வாழ்க்கைக்குத் தயாராகி விட்டாள் என்றுதானே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது போல இதுவரை பூ துடிக்கொள்ளாதவள் இனி பூ துடிக்கொள்ள போகிறாள் என்பது தெளிவு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சங்க இலக்கியத்தில் வேடன் சமூகத்தைத் தொடர்ந்த வேளான் சமூகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட இந்த தமிழ் சொல் சிறிதும் வழுவாமல் இன்றைய தொழில் நுட்ப நூற்றாண்டு வரை வழக்கில் உள்ளதைக்

காணும் போது தமிழ் மொழி ஒரு செம்மொழி என்பதை உலகம் ஏற்றுகொண்டதை யாரால் மறுக்க முடியும்.

கணவன் மனைவிக்கு இடையில் ‘பூ’ என்ற சிறு பொருள் ஒரு பெரிய கருப்பொருளாக விளங்குகிறது என்றால் அது வியப்புஇல்லை. காரணம் , கணவன் மனைவிக் கிடையே ஏற்படும் எந்த இணக்க முரண்பாட்டையையும் இந்தச் சிறு பூவைத் தன் மனைவியின் கூந்தலைத்தொட்டு சூடும்போது , இருவர் உள்ளத்திலும் அன்பை விதைத்து , பிணக்கை நீக்கி , நல்லிணக்கத்தை உருவாக்கி , இருவரையும் முயங்க வைக்கிறது என்றால் அது வியப்பு இல்லை. இன்றைய இளைஞர்களின் நவீன இலக்கிய சொல்படி கூறவேண்டுமென்றால் ‘கெமிஸ்ட்ரி’உருவாகிறது, அதைத்தான் நான் ‘முயங்கி’ என்று குறிப்பிட்டேன். பூவில் இத்தகை முயக்கம் இருப்பதால் தான் இன்றைய நவீன காலத்தில் கூட பெண்கள் தன் கணவன், தினம் ஒரு முழம் பூ வை வாங்கி வந்து தன் தலையில் சூட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அந்த எதிர்பார்ப்பில், ஒரு சூட்சுமம் ஒளிந்திருக்கிறது. அதாவது திருமண நாள் அன்று , சுற்றார் ஊற்றார் அறியத் தன் தலைமுடியில் பூ சூடித் தனக்கு மனைவி என்ற அங்கீகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் ஊரறிய அளித்து ஏற்றுக்கொண்டவன், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தனக்கு அந்த அங்கிகாரத்தை அளிக்க வேண்டும் என்பதால்தான் பூ கொண்டு வருவதற்கு ஒரு நாள் தவறினால் கூட, தன் கணவனுக்குத் தன் மீது அன்பு இல்லாமல் போய்விட்டதோ அல்லது வேறொரு பெண்ணிற்குப் பூ சூடி இருப்பானோ என்ற, பெண்ணுக்கே உரிய இயல்பான ஐயம்உருவாகுகிறது என்றால் அது மிகை ஆகாது.

பூ என்பது ஆண் பெண்ணுக்கிடையே உள்ள ஒரு உறவை மட்டும் கொடுப்பதல்ல அது ஒரு கற்பு வாழ்க்கையின் ‘காதலின்’ அடையாளம். கணவன் மனைவி நிரந்தரமாக இந்த உலகை விட்டு பிரியும் வரை நீடிக்கும். இன்று நாம் உண்ணும் உணவிலே மாற்றம் , உடுத்தும் உடையிலே மாற்றம் , கல்வியிலே மாற்றம், கேளிக்கைகளிலே மாற்றம் , செய்யும் தொழிலிலே மாற்றம் , இவ்வாறு வெகுவாக கலாச்சார மாற்றத்துக்கு உட்பட்டு வாழ்ந்த போதிலும் , பெரும் பழமையான அடிப்படைப் பண்பாட்டு காலாச்சரத்தில் இருந்து விடுபடாமல் , அது தொன்று தொட்டு நம்முடனே தொடர்வதால் தான் இன்றைய நவீன உலகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த திருமணமான நங்கைகள்தினம் தன் கணவன் பூ

கொண்டுவருவானா என்ற ஏக்கமும் தாக்கமும் அவர்கள் மனதில் தேங்கி நிற்கிறது..

தமிழர் பண்பாட்டு கலாச்சரம் வெறும் வழக்கு அல்ல அது ஒரு மரபு சார்ந்த கூறு ஆகும்.அதனால்தான் அது நீண்ட நெடு தொடர் பயணமாக இன்றுவரை பயணிக்கிறது.ஆகையால் தான் 'பூ' தூதன் கணவன் உயிருடன் இல்லாத போது மனைவி 'பூ' விழந்து தன் பழைய 'பூப்பெய்யா'நிலைக்கேதிரும்புகிறாள்.

திருமணமான பெண்ணிற்கு அவள் தலையில் தூடி இருக்கும் 'பூ' ஒரு அடையாளமாக சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட பண்பாடாகும். சங்க இலக்கியத்தில் மற்றுமொரு செய்தியும் காணலாம் , குழந்தைப் பருவம் தொட்டு 'காற்சிலம்பு அணிந்து ' வந்த குமரி கரணத்திற்கு [திருமணத்திற்குப் பிறகு கற்பு வாழ்க்கையில் 'காற்சிலம்பு அணியாமை ' வழக்காக இருந்திருக்கிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி குமரிப் பருவத்தில் அணிந்திருந்த காற்சிலம்பைத் திருமணத்திற்குப் பிறகு அணியாமையால், அதனைக் கோவலனுக்கு வழங்கினாள் என்பதை அறிவதிலிருந்து திருமணத்திற்குப் பிறகு பெண்கள் காற்சிலம்பு அணியாமை என்பது தெளிவு. சங்க இலக்கியத்தில் களவு வாழ்க்கையில் 'பூப்பெய்யாக் குமரியும் "காற்சிலம்பு அணியும் குமரியும் ' கற்பு வாழ்க்கையில் 'பூப்பெய்யும் குமரியும் "காற்சிலம்பு அணியா ' குமரியையும் காணலாம். பெண் , திருமணம் ஆனவள் என்பதை அடையாளம் காண , "பூவணையும் அவள் தலை உணர்த்தும்"மற்றும் "காற்சிலம்பு அணியா அவள் கால் உணர்த்தும்".

சங்க இலக்கியத்தியற்கு மறுமை என்பதே இல்லை. அதுதமிழரின் பத்தாயிரம் ஆண்டுக்கான ஆணிவேர். இன்னும் எத்தனை நூற்றாண்டைக் கடந்தாலும் நீடிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. தமிழ்ப் பண்பாடு ஒரு முடிவு அல்ல அது ஒரு தொடர்ச்சி என்பதை வரும் தலைமுறைகள் தான் முடிவு செய்யவேண்டும்.